

Teika par Līgavu akmeni

Sirmā senatnē liels skaits igauņu karavīru reiz devušies karā pret bruņiniekiem. Daudzus nākušas padīt viņu līgavas līdz Pedeles upei, kur palikušas krastā un noslījušās sagaidīt mājās pārnākam. Taču no karagājiena neviens neesot atgriezies. Līgavas lējušas rūgtas asaras, līdz beidzot visas metušās upē un noslīcinājušās. Tikai viena vienīga palikusi piekrastē un noslījusies gaidīt kaut visu mūžu. Tā viņa tur sēdējusi un raudājusi bez apstājas, līdz pārvērtusies akmenī. No asarām radies avotiņš, un katru pusnakti līgavu dvēseles kāpjot augšā raudāt kopā ar pārakmeņojušos jaunavu, tā šis akmens Pedeles krastā raud vēl šobaltdien un raudāsot tikmēr, kamēr visu līgavu dvēseles nebūšot pārakmeņojušās.

Fier. pēc skolot.
J.Vilciņa stāstījuma
1943. g.